

Yhteystiedot:
Shauna Schuda
Mediasuhteiden asiantuntija
630-468-7075
Shauna.Schuda@LionsClubs.org

Julkaistavaksi välittömästi

Brisbanelainen kahdeksaluokkalainen, Joshua Wood, voittaa pääpalkinnon Lions Clubs Internationalin esseekirjoituskilpailussa

(Oak Brook, Ill.) – Brisbanesta, Australiasta kotoisin olevalla 13-vuotiaalla Joshua Woodilla on mielikuva siitä, mitä rauhan tulisi merkitä maailmalle. Joshua herätti mielikuvansa henkiin kirjoittamalla vaikuttavan esseen, joka toi hänelle Lions Clubs Internationalin esseekirjoituskilpailun pääpalkinnon.

”Lions Internationalin esseekirjoituskilpailu tuo esiin uskomattomien nuorten ihmisten äänen sekä heidän vaikuttavat ajatuksensa siitä, miten voimme tehdä maailmasta ystävällisemmän ja rauhanomaisemman paikan”, kertoo Lions Clubs Internationalin presidentti, Dr. Jung-Yul Choi. ”Olemme ylpeitä voidessamme tukea kaikkialla maailmassa asuvien lasten luovaa prosessia. Voimme saavuttaa rauhan palvelemalla nöyrästi paikkakuntiamme.”

Kansainvälinen esseekirjoituskilpailu perustettiin, jotta näkövammaiset nuoret saisivat mahdollisuuden ilmaista tuntemuksiaan rauhasta, ja kilpailusta on tullut lionsklubien toiminnan tärkeä osa kaikkialla maailmassa. Lionit tunnistavat yhdessä paikallisten koulujen ja alueen perheiden kanssa nuoria ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneita osallistumaan ja jotka voisivat hyötyä tästä ohjelmasta.

”Minulla oli syntyessäni harvinainen verkkokalvosairaus ja luen pistekirjoitusta”, Joshua kertoo. ”Haluaisin muiden tietävän, että vammaisuus ei estä saavuttamasta merkittäviä asioita tai vaikuttamasta positiivisesti muihin ihmisiin.”

Essee, jonka otsikko on ”Rauha ja palvelu kulkevat käsi kädessä”, valittiin kilpailun voittajaksi, koska se oli omaperäinen sekä sujuvarakenteinen ja tulkitsi kilpailun teemaa: rauhaa palvelun kautta. Brisbane Camp Hill Carindale -lionsklubi sponsoroi paikallista kilpailua, joka antoi tälle kahdeksaluokkalaiselle mahdollisuuden osallistua tähän maailmanlaajuiseen tapahtumaan ja jakaa rauhaa koskevat ajatuksensa koko maailmalle.

”Brisbane Camp Hill Carindale -lionsklubin jäsenet ovat valtavan iloisia Joshua Woodin saavutuksesta hänen voittaessaan Lions Internationalin esseekirjoituskilpailun pääpalkinnon”, sanoi Bill Dahl, klubin presidentti. ”Joshua on osoittanut määrätietoisuutta osallistumalla sekä nöyryyttä menestyessään. Hänen koko perheensä on tukenut häntä huomattavasti.”

Esseessään Joshua pohtii rauhan käsitystä oman isoisänsä silmin kertomalla tarinoita, joita isoisä kertoi Joshualle muiden palvelemisen merkityksestä. Joshua toivoo, että hänen esseensä kannustaa muita auttamaan toisia ihmisiä vammoistaan tai kohtaamistaan vaikeuksista huolimatta.

”Esseekilpailu on tärkeä, koska se kannustaa ihmisiä ajattelemaan rauhan lisäksi myös keinoja saavuttaa rauha”, mietti Joshua. ”Minusta olisi hienoa, jos voisin asua rauhallisemmassa maailmassa ja jos ihmiset löytäisivät sisäisen rauhan. Mielestäni monet ongelmat ja kiistat voidaan ratkaista rauhallisemmalla lähestymistavalla, jossa ihmiset ajattelevat muitakin itsensä lisäksi. Uskon, että kun meillä on enemmän kärsivällisyyttä, hyväsydämisyyttä ja halukkuutta auttaa muita, voimme luoda rauhanomaisemman yhteiskunnan.”

Kilpailun voittajana Joshua saa 5 000 USD:n käteispalkinnon. Siirry Lions Clubs International -verkkosivulle, lionsclubs.org/peace-essay, josta voit lukea Woodin esseen ja josta saat lisätietoja kilpailusta.

Lions Clubs International, maailman suurin palveluklubijärjestö, koostuu 1,4 miljoonasta jäsenestä yli 200 maassa ja maantieteellisellä alueella. Lions International perusti essekilpailun vaaliakseen rauhan henkeä ja kansainvälistä yhteisymmärrystä nuorten keskuudessa kaikkialla maailmassa.

Rauha ja palvelu kulkevat käsi kädessä
Kirjoittanut: Joshua Wood

Muistan, kun kävelin käsi kädessä isoisäni kanssa, kun olin pieni poika. Hän oli todella viisas mies ja hänen harmaat hiuksensa kuvastivat hänen viisauttaan. Hänen kätensä tuntuivat kuivilta ja karheilta erityisesti lapsesta, joka lukee sormiensa avulla.

Vasta monta vuotta myöhemmin hänen hautajaisissaan ymmärsin hänen kuivien ja karheiden käsiensä merkityksen. Juuri nuo kädet pitelivät omiani ja ohjasivat minua, kun olin nuori. Kädet kuuluivat nuorelle miehelle, joka meni sotaan uhraten oman turvallisuutensa, jotta vapaus säilyisi maassamme. Kädet kuuluivat miehelle, joka piteli kuolevaa toveriaan taistelutantereella. Kädet kuuluivat miehelle, joka leikkasi paikallisten vanhusten nurmikot. Kädet kuuluivat miehelle, jolle oli myönnetty mitaleita, mutta joka ei halunnut kantaa niitä, sillä hän ei tuntenut tarvitsevansa tunnustusta palvelustaan. Kädet kuuluivat miehelle, joka todella ymmärsi palvelun merkityksen.

Isoisäni istutti mieleeni monta vuotta sitten siemenen palvelun tärkeydestä ja sen valtavasta vaikutuksesta niin rauhaan paikkakunnillamme kuin sisimmässämmekin. Ajattelen usein selkkauksia, sotia ja taisteluita maailmassa sekä surua monen ihmisen elämässä.

Ajattelen myös sitä, miten epäitsekäästi isoisäni auttoi muita tahtomatta mitään korvaukseksi. Isoisälläni oli tapana sanoa minulle: ”Sinulla ei ole näkökykyä, mutta sinulla on oivalluskyky, ja se on paljon tärkeämpää.”

Voimme saada inspiraatiota todella monesta ennen meitä eläneestä ihmisestä. Äiti Teresa palveli köyhiä Intiassa. William Booth, Pelastusarmeijan perustaja, omisti elämänsä köyhien auttamiseen. Minusta itsestäni inspiroivin ihminen on Helen Keller, joka oli sokea ja kuuro, mutta joka silti eli elämänsä palvelen muita. Vammoistaan huolimatta hän auttoi ensimmäisessä maailmansodassa sokeutuneita veteraaneja, perusti hyväntekeväisyysjärjestöjä, puhui sokeiden ja köyhien puolesta sekä johti American Foundation for the Blind -järjestöä yli neljänkymmenen vuoden ajan. Kaikki nämä uskomattomat ihmiset palvelivat muita ja toivat samalla rauhaa köyhille, haavoittuneille ja nälkäisille.

Eräs Albert Schweitzerin siteeraus koskettaa minua: ”Todella onnellisia tulee vain niistä, jotka ovat etsineet ja löytäneet, kuinka palvella.”

Olen tehnyt lupauksen isoisälleni. Se on, että levitän sanaa muiden palvelemisesta sekä siitä, että se ei edistä ainoastaan muiden ihmisten rauhaa, vaan myös omaa sisäistä rauhaa, johon niin monet ihmiset pyrkivät. Voin palvella muita vammastani huolimatta. En halua keskittyä itseeni, vaan haluan keskittyä muihin. Toivon, että inspiroin muitakin saavuttamaan rauhan palvelun kautta.

Äiti Teresan sanoin: ”Palvelun hedelmä on rauha.” Haluan istuttaa rauhan siemeniä elämäni ja kannustaa myös muita tekemään samoin. Rauha ja palvelu kulkevat käsi kädessä, aivan kuten isoisäni ja minä monta vuotta sitten.